

De dagen zijn beschadigd

Bart Plouvier
De dagen zijn
beschadigd
gedichten

Inhoud

- 7 Komt dan de nacht.
- 8 Ontbijt in Madrid, cafeteria “Las Meninas”.
- 9 Over het verlangen naar verlangen.
- 10 Museumbezoek.
- 11 Evenwicht.
- 12 Waasland, oostgrens.
- 13 Groot Gelijk.
- 14 Een dag in het leven van mijnheer M.
- 15 Een pijnlijke vergissing.
- 16 Over verdriet.
- 17 Little Big Man.
- 18 Waarom er wel eens zeelui verzuipen.
- 19 Zo begint een depressie.
- 20 De prijs van een paar uur geluk.
- 21 Het weerbericht van 11 maart 2016.
- 22 Wat een mens zoal kan tegenkomen.
- 23 Ook hij wist alles beter.
- 24 Dromen worden vaak snel vergeten.
- 25 Hoe een mens zichzelf verliezen kan.
- 26 Half slapend op een stoel in de tuin.
- 27 Overpeinzing.
- 28 Telefoneren met mijn moeder.
- 29 Frustraties.
- 30 Wat ik op een sombere dag bedacht.
- 31 Broer.
- 32 Bedenking bij de liefde.
- 33 Bij het sterfbed van de buurman.
- 34 De kleine dood.
- 35 Van de liefde alleen kan de mens niet leven.
- 36 Het ziet er niet zo best uit.
- 37 Aan het einde van de reis.
- 38 Mijn vader zou vandaag 93 geworden zijn.
- 39 Ook poëzie biedt weinig hoop.
- 40 Met mijn zussen naar Rochehaut.
- 41 Voor Anne, t.g.v. Kerstmis 2016.
- 42 Aantekeningen van een parkwachter.
- 46 Wie zonder invloed is werpe de eerste steen.

Komt dan de nacht.

De dagen zijn beschadigd
stotterlopen langs zichzelf
van de ochtend naar de noen
tot verder weg nog dan de avond

7

ik volg op de voet en bang
versla een voor een de uren
klamp mij aan een lijflijn vast
dansend op hun slingerang

zij hebben kwaad in de zin
moeten mij al lang niet meer
ik hoor te vallen want zij weten
op mij ligt niets te wachten

onvermijdelijk komt de nacht
zwarter nog dan zuiver angst
een raaf die mij mijn hart benijdt
een lynx met stalen klauwen

ik sla mijn benen om mijn liefste
hou mij aan haar haren vast
druk mijn buik tegen haar heup
tot zij zegt laat nu maar los

zonder haar zou ik nooit slapen.

Ontbijt in Madrid, cafeteria “Las Meninas”.

8 Wij lopen weg uit de volgestouwde nacht
voorbij nu en zat van stoute verwachtingen
langs een cafeteria de gevel ingekleurd
met sinaasappel broodbruin en Manchego

een vroege drinker slurpt café con anís
en wij de handen rond een cappuccino
de dwergen van Velásquez onder tafel
ruiken donkere verf en verse croissants

een hond kauwt kruimels en soezelt zich suf
de waard penseelt eigeel op warme koeken
streng staart hij mij aan als was ik zijn model
een vorst gelijk met zijn vorstin op doek

een prinses gezelschapsdames en een non
bestellen chocolademelk met kaneel
verder weg in de omlijsting van een deur
waakt over ons een kamerheer

toch dreigen wij in verf en kleuren te vergaan
net op tijd halen wij de zon de straat.

Over het verlangen naar verlangen.

De gesprekken van lijf tot lijf
hun lang verloren resultaten
altijd weer en nooit genoeg
het uitzicht op de hemel soms

9

dan het zwijgen boven witte wijn
's ochtends ook met sterke koffie
koude voeten onder knikkende knieën
de lucht zwaar van hoe wij roken

wij zagen slechts wat was geweest
en hoopten op wat komen zou
daartussen lag muisstil het nu
gespleten weer in zij en ik

uit mijn vacuüm getrokken nu
na haar een waardeloos bezit
uit het leeg stil en oude heden
vertrok 't verlangen lang geleden.

Museumbezoek.

10 Mijn moeder stierf en verklaarde daarmee
haar herinneringen voor geopend
de hele familie het museum in
mijn vele zussen vader broer en ik
dolend door de gangen van haar dood

de wanden vol bewegende portretten
aanplakbiljetten van elk genoten feest
zwart overplakte stukken verloren tijd
doorkijkplekken langs zoveel generaties
helder en weids tot in andermans dood

vakantiebestemmingen in 3D
een slapende suppoost tegen een bergwand
petanque op een plein in tegenlicht
papieren bloemen op het Noordzeestrand
het land ook dat we nooit bereikten

spiegels dan zo vol van wie ik was
en die ik liever nooit meer had gezien
over wie ik ben en wie ik worden wou
over wat ik haar beloofde maar nooit vond
van wie er niks in huis gekomen is

ik wil hier stiekem weg maar
dit museum heeft geen nooduitgang.

Evenwicht.

Hij betwijfelt of alles wel vooruit gaat
en of dat eigenlijk moet
de opwarming wel en de kinderen ook
maar zij en hij
staan toch waar ze lang geleden stonden
op een slappe koord en bij elkaar in 't krijt
als hij een voet verzet dreigt zij te vallen
als zij zich buigt gaat hij aan 't wankelen
zij moet hem volle manen en bakken troost
hij moet haar heldere woorden en uren slaap

geluk is
een kwestie van evenwicht.

Waasland, oostgrens.

12 Wij staan op de dijk de polder in de rug
de geluiden zijn van wind en ver verkeer
van lage ganzen de zingende zwingen
achter ons vermoedens van een ritselende
dood en herfstdroog vergeten maïsakker
schimmen die de laatste snede maaien
een kievit die de stroom aan de polder naait

in kabbelende kadans klotst de Schelde
klokkend als uit een fles geschonken

't zijn wij en de polder die worden gevuld
met bitter van koper het zuur van slik
staal en vonken laag achter de horizon
stookolie uit een omhoog gelopen schip
zout van de zee en van de schorren het zilt
een dikke schipperin die een maal bereidt
van wier karperkoppen en meeuwenbouillon

als in een sprookje raakt de fles nooit leeg maar
wij en de polder blijven onverzadigbaar.